

tím zapsána i břemena tvořící jeho závazkovou stránku, a v tom případě musila by býti přenesena při oddělení části statku již dle doslovu Šu 3 cit. zák., ježto právě jsou zapsána. Ale když na zápisu nesejde, poněvadž statek za ně ručí i bez zápisu, musí totéž platiti i v případě, že zápisu není. (Srovnej též rozhodnutí čis. 4880 sb. n. s.) Poukazuje-li tedy rekursní soud odporující stranu, aby si své nároky neodvisle od vyzývacího řízení provedla, přehlíží, že kdyby strana ta odpor v tomto řízení vyzývacím promeškala a na bezzávadné odepsání dojíti nechala, již by práv na odepsanou část nadobro pozbyla a nároky řečené by provésti nemohla. Nezbývá tedy žadateli, než aby bud' břemena patronátní dal dle Šu 1 citovaného zákona na oddělené pozemky zapsati, nebo se s oprávněnými církevními ústavy jinak dohodl, jak již v rozhodnutí shora citovaném čis. 1849 naznačeno.

Čís. 6118.

Pozemková reforma.

Výpověď zabraného majetku okresní soud pouze doručuje, není však oprávněn vydati usnesení, příkazující vyklizení, aniž jest třeba, by vypovězenému připomínal, že musí vypovězené nemovitosti po vypršení výpovědní lhůty vykliditi a že mu přísluší stížnost proti výpovědi.

(Rozh. ze dne 15. června 1926, R I 533/26.)

Do výpovědi Státního pozemkového úřadu ze zabraného majetku, doručené prvním soudem vlastníku, vznesl tento rekurs, jemuž rekursní soud nevyhověl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolačímu rekursu.

Důvody:

Námítka, že okresní soud neučinil o výpovědi usnesení, nýbrž prostě ji doručil, je planá. Výpověď dává dle Šu 12 náhr. zák. Státní pozemkový úřad a okresní soud podle polohy věci, pokud se týče bydliště osoby vypovězené ji pouze doručí, jak výslovně § 18 téhož zákona nařizuje. Tento takto k doručení příslušný okresní soud není nejen povinen, nýbrž ani oprávněn o výpovědi nějaké usnesení činiti, bylo by tedy také docela zbytečno, by legálnost její, to jest její podmínky a obsah zkoumal, neboť výsledek toho zkoumání byl by bezcenným, poněvadž nesměl by ho vůči žádné se stran nijak užiti, neboť nesmí výpověď ani zamítnouti, ani za platnou prohlásiti, nýbrž ať je dobrá nebo špatná, beze všeho vlastního zásahu pouze a prostě doručiti. Teprv proti doručené výpovědi přísluší vypovězené straně stížnost, ve které teprv důvody její nezákonnosti mohou býti rozvinuty, takže teprve rekursní soud se o výpovědi usnáší a legálnost její zkoumá a dle výsledku bud' stížnost zamítne jako bezdůvodnou a tím výpověď uzná za platnou nebo stížnosti jako důvodné vyhoví a výpověď zruší, a to po případě ovšem teprve po konaném šetření, je-li ho třeba. Nikdy však nemá možnosti a příčiny zrušiti vyřízení okresního soudu a jemu nové

vyřízení uložit, prostě proto, že soud ten žádného usnesení ani jiného opatření stížnosti podléhajícího neučinil. Proto také praví zákon (§ 20 náhr. zák.) výslovně, že stížnost přísluší osobě hospodařící proti výpovědi, nikoli proti nějakému usnesení okresního soudu, protože takového právě vůbec není. Rozhoduje tedy o výpovědi teprve sborový soud jako soud rekursní na stížnost strany, jinými slovy, věc nemá se zde tak, jako v řízení nájemním dle civilního soudního řádu, by námitky proti výpovědi šly na soud okresní, který ji doručil a tento aby o nich rozhodoval, jako se to děje dle §u 562 a 571 c. ř. s., nýbrž docela naopak námitky podávají se ve formě stížnosti na soud sborový a ten teprv o nich rozhoduje. To jest od prvopočátku stanoviskem nejvyššího soudu a nyní celkem také již i v nižších stolicích ustálenou praxí. Stávalo se ovšem též, zejména z počátku, že některé okresní soudy, davše se svěsti předpisem §u 562 c. ř. s., v jehož smyslu i Státní pozemkový úřad návrh činil, myslily, že i zde při výpovědi z hospodaření, tak jako při výpovědi z nájmu nebo pachtu musejí dáti straně vypovězené příkaz, obdobný příkazu nařízenému v citovaném předpisu, a tudíž takový příkaz vynášely a s výpovědí doručovaly, což zase zavdalo straně vypovězené příčinu ke stížnosti, že soudce učinil více než měl, ač ovšem ani to nemohlo na rozhodnutí o výpovědi, která jediné je předmětem stížnosti a na jejíž legálnosti tedy jediné sejde, míti vliv. Dle zákona stačí úplně, by Státní pozemkový úřad dal osobě hospodařící výpověď, uváděje přesně předmět výpovědi a lhůtu, na kterou vypovídá, neboť to stačí úplně, by pak po právní moci výpovědi a uplynutí lhůty provedena byla exekuce na vyklizení a odevzdání vypovězených nemovitostí dle §u 20 poslední odstavec náhr. zák.; není tedy nijak třeba ani toho, by Státní pozemkový úřad, jak činí, vypovězené straně připomínal, že musí vypovězené nemovitosti po vypršení výpovědní lhůty vykliditi a že jí přísluší dle §u 20 proti výpovědi stížnost z důvodů části I. c) náhr. zák. Neboť o tom všem poučuje stranu už zákon sám a není předepsáno, aby se takové poučení pojalo do výpovědi nebo dokonce, aby soud jí je dával zvláštním výměrem, jak to také mnozí činili. Proto je lhostejno, že Státnímu pozemkovému úřadu se při tom přihodilo nedopatření, že v návrhu svém, aby straně vypovězené vydán byl příkaz (návrhu to, jak shora řečeno, zbytečném, jež soudce proto právem mlčením přešel), žádá za příkaz k vyklizení »ve lhůtě shora řečené«, t. j. šestiměsíční, místo »po uplynutí lhůty shora řečené«, neboť rozhodným není tento návrh, jenž tam vůbec nepatří, nýbrž výpověď sama, která praví správně a výslovně, že se dává »na dobu šesti měsíců ode dne doručení«.

Čís. 6119.

Mezinárodní doprava železniční.

Nárok na vrácení přeplatku dovozného, chybně dráhou vypočítaného, promlčuje se v jednorocní lhůtě §u 71 žel. dopr. ř. Chybami podle §u 70 žel. dopr. ř. nejsou jenom chyby ryze početní, nýbrž všechny, které mají vliv na konečný výpočet. Spadá sem i nesprávné počítání kursu.